

На її репутації жодної плями

Написати про цю харизматичну жінку – Меланію Демидівну Черниж – мене попросили парафіяни храму Різдва Пресвятої Богородиці ПЦУ м. Березне. – Вона багато років була однією з кращих акушерок району, дуже відповідально ставилася до своєї роботи, врятувала не одне життя, а про неї досі ніхто не писав. Бо не любить вона публічності, хоча заслуговує гарних слів, адже на її репутації жодної плями, – каже пані Валентина, одна з парафіянок храму.

– Наша Міля Демидівна неабияка господиня, хоча уже і в літах, а в її будинку стерильна чистота, як в аптеці. Крім того, вона ще й знаний «масовик-затійник», а патріотка яка, – долучається до розмови добра знайома Меланії Демидівни Олена Іванівна. – Об'їздила усі області кривішки. Під час Помаранчевої революції все сало з дому винесла мітингувальникам. Була і у столиці, але молоді активісти відправили додому.

Мої співрозмовниці називають адресу пані Меланії і я прямую до її помешкання, однак, як виявилось, господиню тяжко застати вдома, адже вона мусить відвідати своїх подруг, які частенько вже й порога не здужають переступити. Наступного дня зраночку я знову йду до героїні майбутньої публікації.

У охайному дворичку на мотузці сохнуть білосніжні рушнички, а на порозі доглянутої оселі пораяється худорлява жіночка. Підходжу ближче і повідомляю про мету візиту. Міля Демидівна (так ласкаво називають її друзі і знайомі) ніяковіє, однак гостинно запрошує мене до оселі.

– Та про що тут розповідати, мені вже за 80. Ви краще напишіть про людей зі складними долями, які дають собі раду. Вони й будуть хорошим прикладом для інших, – каже господиня.

Хоча, як з'ясувалося, доля її теж не пестила, але вона звикла іти їй наперекір, щоб допомагати іншим.

Меланія Демидівна виросла у багатодітній сім'ї. Матуся, яка, до того ж, опікувалася ще й сиротами, що жили разом з рідними дітьми, тягнула усіх на своїх плечах у воєнний період. Та й упівці частенько переховувалися у їхньому помешканні.

– Життя робить нас сильнішими. Вчить любити справжніх людей. При цьому я стала більш терплячою, ніж у молодості. Легше йду на компроміси. Не люблю таких людей, які завдяки вигоді здатні переступати через багаторічні стосунки і сама ніколи такою не була, – каже моя співбесідниця.

Після сьомого класу поїхала навчатися до Костопільського медичного училища, однак через півтора місяця повернулася за шкільну парту. І вже згодом, після закінчення 10-го класу змушена була піти працювати у торгівлю. Але, за щасливим збігом обставин, пані Меланія

тако поїхала на навчання до Рівненського медичного училища та стала акушеркою.

– За 40 років у професії я прийняла кілька тисяч родів та врятувала не одну сотню життів, – згадує вона. – Навіть спати не могла, доки не переконаюся, що з моєю підопічною усе гаразд. Дякувати Господу, на моїй совісті немає жодного втраченого життя. Хоча сама кілька разів була на волосок від смерті. Пригадую один випадок: плвли човном через Случ вже майже зимою, річка тоді була достатньо глибока, на терміновий виклик, у жінки розпочалася кровотеча. Човен перекинувся. Лікар і ще одна медична сестра з усіх сил намагалися добратися до берега. Я плавати не вміла. Колеги трималися на воді, а я лише намагалася це робити. Рукі замерзли, то я вчепилася зубами за піджак лікаря – так і вижила.

Запитую про машини швидкої допомоги. Чому їх не використовували на далекі дистанції?

– Років 50-60 тому машини «швидкої» були неабиякою розкішшю, тому навіть породіль із віддалених сіл везли до лікарні підводами. Не раз доводилося і пологи приймати вночі, серед лісу в «нельотну» погоду. Траплялися і ситуації «на межі». У таких випадках, якщо народжувалася дівчинка, батьки нерідко називали її Меланією...

Моя співрозмовниця у процесі розмови постійно «звертає» з теми, розповідаючи про інших людей (з її слів, достойніших уваги) та няткає, що має складний, прямолінійний характер. Але як тільки мова заходить про дітей, вона змінюється – на обличчі з'являється посмішка, а очі світяться добротою.

– На моєму рахунку багато пологів, але пам'ятаю усе, як вчора. Це таке неймовірне щастя, коли на світ з'являється нове життя... Коли народжувалася дитинка, я її обов'язково цілувала (через пов'язку), матусю тепло укутувала, давала шматочок хліба та чашку теплого чаю, – з посмішкою додає ця приємна срібноволоса жінка.

Цікавлюся у моєї співбесідниці, ким би ще вона могла бути?

– Лікарем, і, обов'язково, педіатром, адже я дуже люблю дітей, – розмірковує вона. – Розумієте, якщо порівняти медицину 50-60 років минулого століття і нинішнього, то це – прірва. Хоча інколи здається, що ми свого часу відповідальніше ставилися до виконання своїх професійних обов'язків. Працювати акушеркою дуже нелегка справа: потрібно бути і психологом, і педагогом. На жаль, дуже довго наша тяжка праця не цінувалася – платили небагато, не завжди помічали: на першому плані – лікарі, а потім вже ми. Однак, мені пощастило працювати поряд із лікарем-легендою – Семеном Вакуликом. Він мав талант від Бога та натуру поета, завжди поважав і цінував роботу інших. Ми частенько дискуту-

вали, радилися, але працювали злагоджено. Раніше не було такого діагностичного обладнання: комп'ютерної томографії, ультразвукового дослідження. Лікарі під час огляду покладалися на власні знання та вміння, надіялися лише на свої руки і «комп'ютер» в голові. Тоді ми віддавали себе повністю професії, по кілька днів не залишали стіни лікарні, виходжуючи своїх пацієнтів, особливо після складних випадків.

На жаль, попри знання й величезний досвід роботи, Меланія Демидівна не має нагород і звань. Але для неї головне – це люди, для життя і здоров'я яких вона працювала понад 40 років. Їхні слова подяки і є найвищою відзнакою.

І на завершення хочу додати, що хоча, на перший погляд, героїня моєї публікації дійсно може здатися дуже суворою, але її очі завжди випромінюють доброту й милосердя, яких так бракує у сучасному світі. З Меланією Демидівною можна бесідувати на будь-яку тему, вона цікавиться історією, наукою, релігією. Вона патріотка своєї держави і істинна християнка. Зі слів її близьких знайомих, коли у Березному будувався перший храм УПЦ Київського патріархату – Свято-Покровський, а згодом і церква Різдва Пресвятої Богородиці УАПЦ, вона брала активну участь у їх зведенні: допомагала матеріально, фізично (розвантажувала цеглу та інші будівельні матеріали) та відстоювала інтереси істинної Української Православної Церкви з центром у Києві у громаді.

Юлія ІВАНЮК.